



Z výstavy v Galerii města Blanska, 2018

Jaromír Šimkůj

2. 5. 1955 narozen v Boskovicích

1970–1973 vyučen aranžérem

1975–1978 Střední uměleckoprůmyslová škola v Brně

1978–1980 PdF. Univerzity Jana Evangelisty Purkyně Brno

1984–1986 Škola uměleckých řemesel Praha

2004–2006 Univerzita Karlova v Praze

Vyučuje na brněnské Střední škole umění a designu.

Od roku 1992 pracuje s kovem a vystavuje od roku 1995

2016 účast na Mikulovském výtvarném sympoziu

adresa: 678 01 Lhota Rapotina 18

e-mail: j.simkuj@centrum.cz

telefon: 606 826 455 / 732 124 524

www.galerie-sumperk.cz



Deníky, kombinovaná technika, tužka, papír

JAROMÍR ŠIMKŮJ

V PROSTORU

9. 12. 2020 – 3. 1. 2021

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ BEZ VERNISÁŽE VE STŘEDU 9. PROSINCE

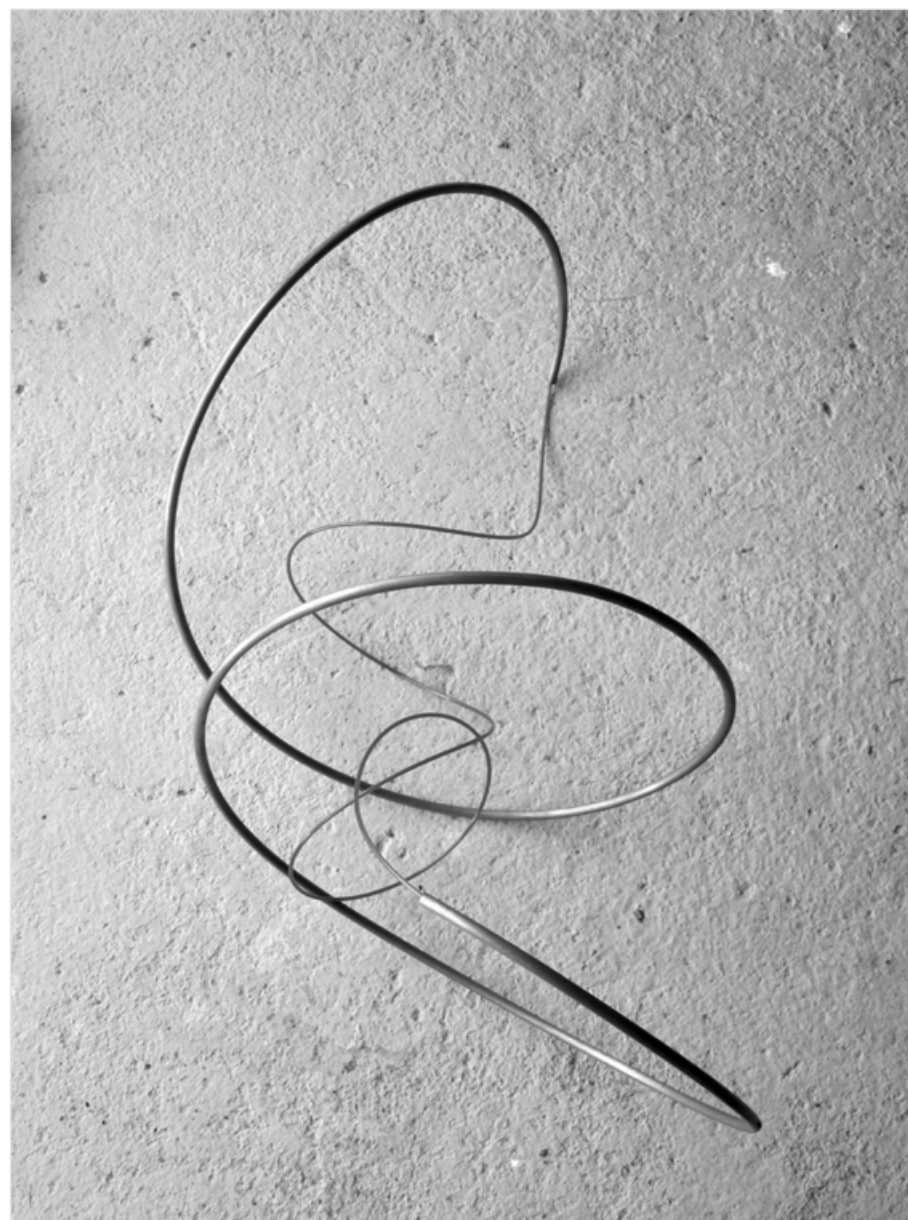
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY, MĚSTA ŠUMPERKA
A OLOMOUCKÉHO KRAJE





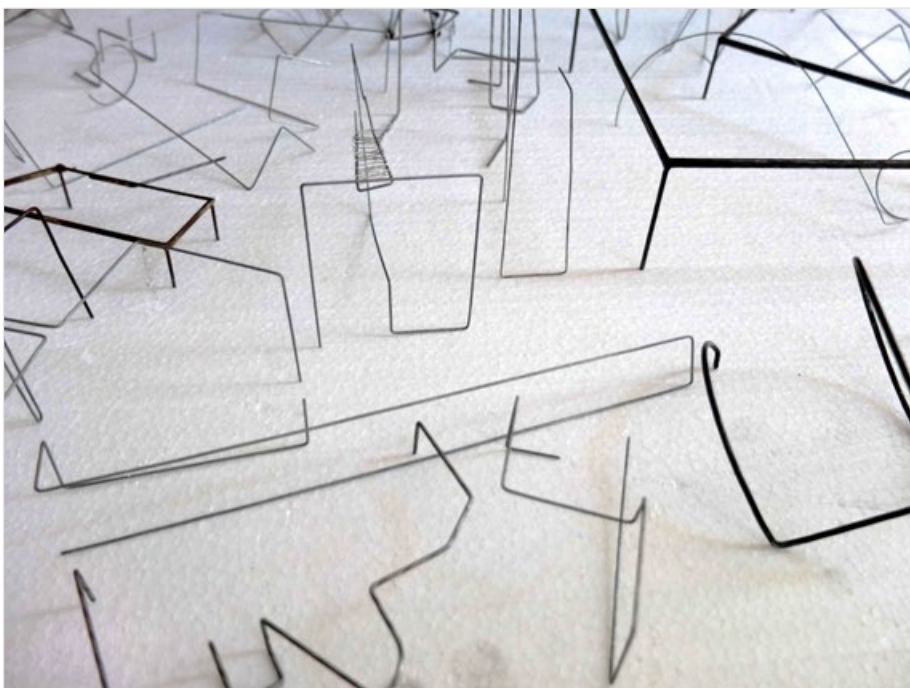
Z cyklu Kontejnérovky, 2018



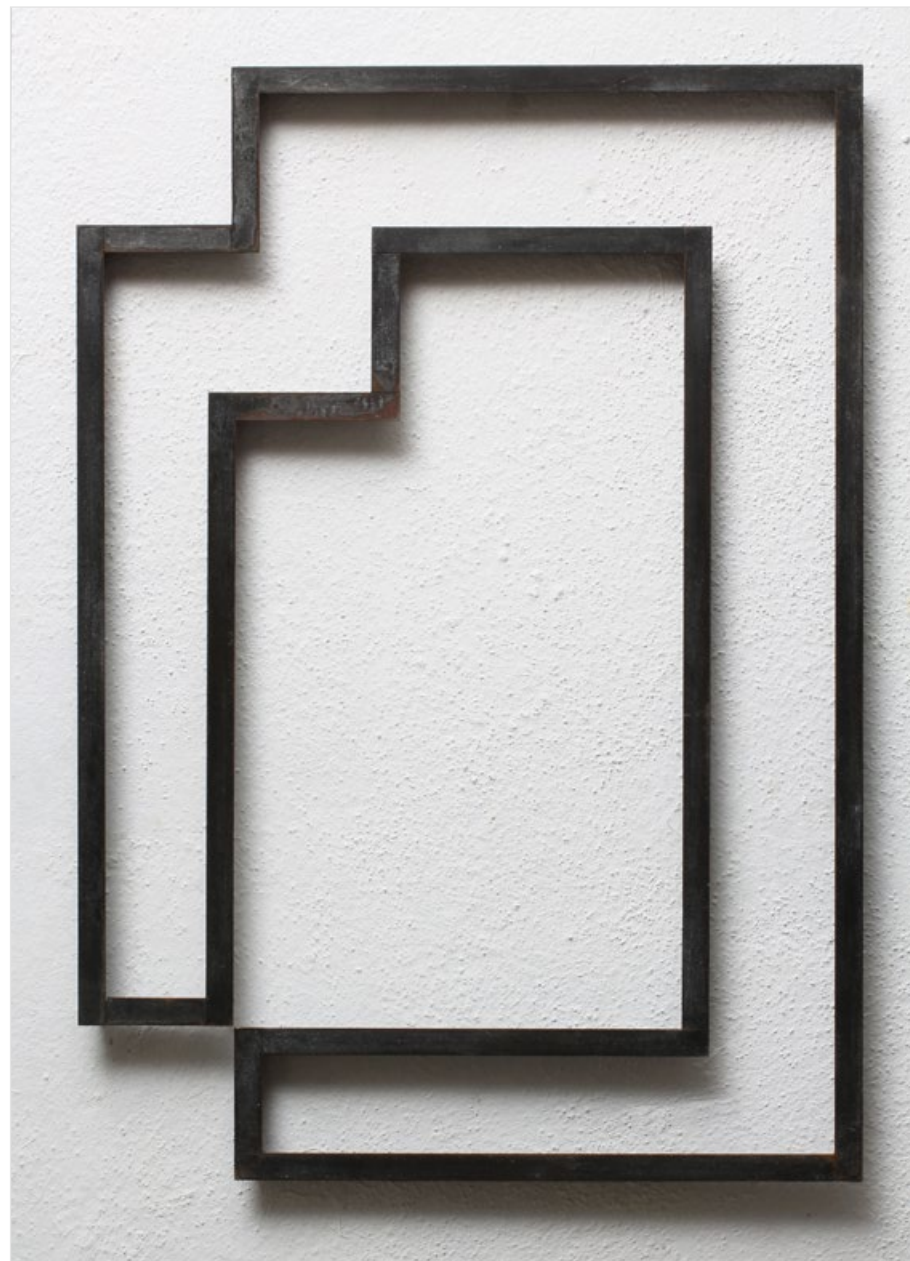
Špona, 2019, ocelová trubička, silon, 50 x 50 x 40 cm



Bez názvu, 2016, ocelový drát, cín, variabilní rozměr



Pracovní stůl



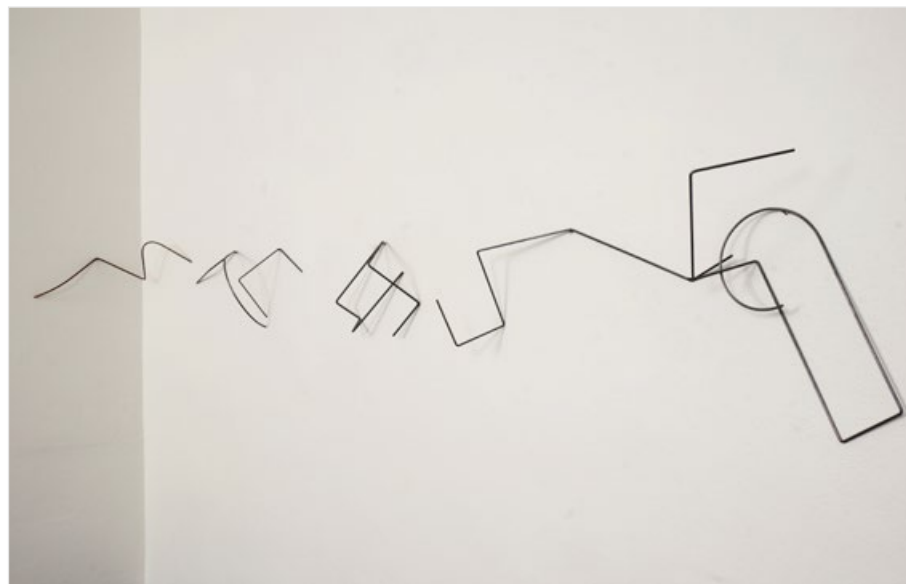
Vlakové okno, 2016, pozinkovaný plech, cín, 42 x 30 x 1,5 cm

Petr Veselý tu naposledy vystavoval v dubnu 2006, ale v mnoha směrech se hned s několika letošními autory setkává a je tak jejich nepřítomným svorníkem: je na obraze Hany Puchové a pro Zuzanu Malénkovou i dceru Marii je jeho vliv zásadní. S Jaromírem mají k sobě blízko svým myšlením a cítěním a i proto spolu několikrát vystavovali.

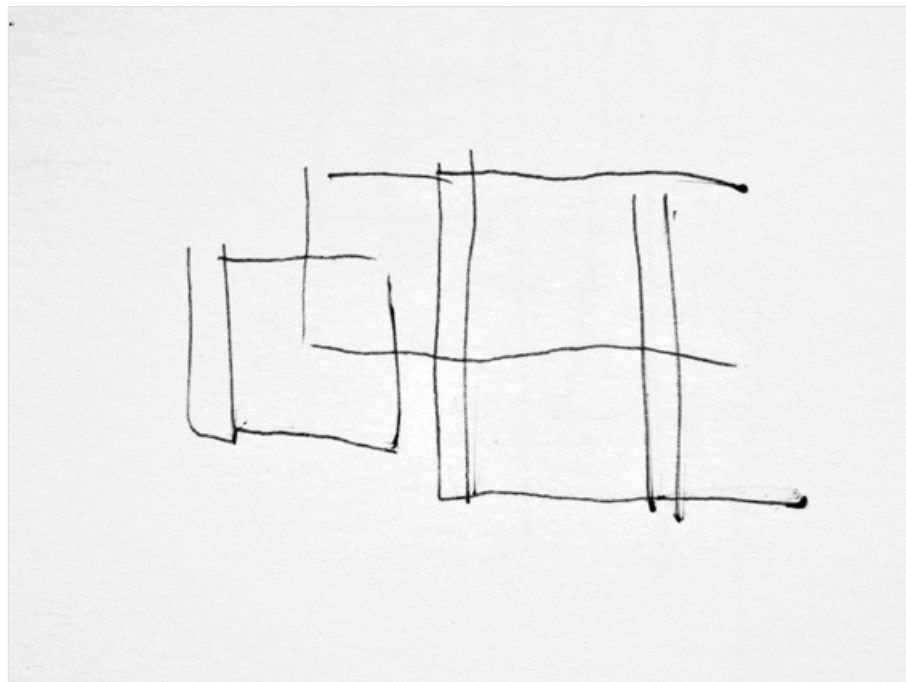
Jaromír Šimkuj pracuje s kovem. Vytváří závěsné i do prostoru rozmístěné objekty z oceli, z nerezového, mosazného a měděného plechu nebo drátu. Jejich jednoduché tvary ukazují na vzájemnou vazbu vnitřku a vnějšku. V nahodilosti i řádu znaku založeném na vyvažování hmoty a prázdna, vratkosti a stálosti, pohybuje se mezi jeho pevností a zranitelnou křehkostí. Zvětralý povrch s jemnou patinou a mechanickými zásahy je tu obdobou malířského rukopisu. Začíná u tužkové kresby, kterou si letmo zaznamená cosi z krajiny viděné oknem vlaku. Je mu připomínkou všeho co ho tam venku zaujme, ať linie kopců, sloupy a stožáry, semaforey, tunely, střechy, ploty nebo ohrady a jeho kresby jsou „ve svém chtění a úmyslu naprosto realistické, někdy až naturalistické“ (J.Š.).

Z poznámky na papíře vystupuje do prostoru. A jestli se Miroslav Ptáčkové z materiálu nečekaně vynořila krajina, pak Jaromír v ní uviděné vkládá do jeho hmoty. Forma mu s obsahem splývá a míří k obecnému: „Už jdu třeba jen po pravých úhlech a snažím se tam dostat rytmus. Pravděpodobně vás ani nenapadne, že je za tím krajina, ale myslím, že to není pro diváka zas tolik důležité. Pokud je zvědavý, bude hledat a klidně si najde svůj vlastní obsah, který si s díly spojí“, říká sám, a na mě zbývá už jen poděkovat za výstavu, která znovu jednoznačně potvrzuje obecné poznání, že cokoli může být motivem, ale vypovídá teprve formou. Ať je míra popisnosti viděného sebevětší, žádný obraz není jeho živým zpřítomněním. Je novou a jedinečnou skutečností...

Miroslav Koval



Krajina, 2016, ocelový drát, cín, variabilní rozměr



Záznam z cesty vlakem, tužka, papír, 21 x 29,7 cm